

Vnt. top. Pori: arkeologiset
havainnot 6.10. - 17.11.1971

MUSEOVIRASTO 21. I. 1972
RAKENNUSHISTORIALLINEN
ARKISTO

Talennetta Hauke-
Reliön 2.8.1977
Jaana Pirkko

PORI, RANTAPUISTO

Kertomus arkeologisesta kaivauksesta 7.6.-30.6.1971

Satakunnan Museon uuden, rakenteilla olevan toimitalon paikkana on Porin II kaupunginosassa sijaitseva Rantapuisto. Tämä alue muodostettiin puistoksi kaupungin asemakaavaa vuoden 1852 palon jälkeen saneerattaessa. Rantapuistossa tai ainakin sen läheisyydessä on ollut em. palossa tuhoutunut Porin Vanha kirkko ja sitä ympäröinyt, jo v. 1809 käytöstä poisjäänyt hautausmaa. Tiedossa oli myös, että ainakin osia viimeistä paloa (1852) edeltäneistä, rantatonteilla sijainneista rakennuksista on ulottunut puiston alueelle.

Jotta olisi saatu selvyys Vanhan kirkon tarkasta sijainnista sekä muista Rantapuistossa mahdollisesti olevista muinaisjäänöksistä ennenkuin ne tuhoutuisivat lopullisesti rakennustöiden yhteydessä, Porin kaupunki varasi vuoden 1971 ta lousarvioon määrärahan paikalla suoritettavia arkeologisia kaivauksia varten. - Kuriositeettina mainittakoon, että kun kaupunginvaltuuston päätös uuden museotalon rakennustöiden aloittamisesta tuli julkisuuteen, porilaisissa sanomalehdissä oli pitkin talvea 1970-71 kirjoituksia, joissa paheksuvaan sävyyn ihmeteltiin museon rakentamista entiselle hautausmaalle.

Kaivaus

aloitettiin puolelta päivin 7.6.1971 jakamalla ja paaluttamalla Rantapuiston itäpuolinen osa, noin 48x30 m:n alue 2x2 m:n ruutuihin ja punnitsemalla se. Punnituskäintopisteelle, joksi valittiin Vanhan kirkon muistomerkin edessä olevan Hallituskadun jalkakäytävän reunakivi, saatiin arvo 315, mikä on 809 cm merenpinnan yläpuolella. Itse käintopiste on absoluuttisesti 494 cm ymp, mikä maankohoamisen (70 cm/100 v) huomioonottaen merkitsee, että paikka on noussut kuiville viimeistään 1270 paikkeilla edellyttäen, ettei maanpintaa myöhemmin ole tasoitettu, so. maldattu.

Kahdeksan koululaista käsittänyt työvoima jaettiin kahtia siten, että toinen ryhmä kaivoi Hallituskadun viereisellä osalla tarkoituksena paikantaa Vanha hautausmaa, toisen ryhmän kaivaessa poikisuuntaan Seurakuntien tontin vieressä tavoitteena vuoden 1852 paloa edeltäneiden rakennusjäänteiden paikantaminen - ins. Pehr-Gösta Bäckströmin laatiman rekonstruktion mukaan tällä kohdalla oli sijainnut kolme asuinrakennusta.

Aamulla 8.6. ryhdyttiin poistamaan turvetta ruudusta A1-A23 sekä B1-01. Kuten oli odotettavissakin, paljastui heti humuksen alta ruuduista B1-E1 noensekaista tiiliporoa - tyypillistä rakennusjätettä. Mitään selvää rakennuksen pohjaa sen sijaan ei ilmennyt. Ruudusta L1 löydettiin aivan pinnasta pensaan juurelta naisen hopeasormus, joka oli leimattu Helsingissä 1965!

Hallituskadun suuntaisella kaivannolla noen ja tiiliporon sekainen maa loppui ruudussa A4. Tästä alkaen oli humuksen alla pinnassa ensin ohut kerros savensekaista täyttemaata ja noin 25 cm:n syvyydeltä lähtien steriili hiekka. Ilmeisesti tältä kohdalta oli ajettu maata pois ja käytetty puiston tasoittamiseen. Jos maanpinta olisi ollut alkuperäisessä korkeudessaan, olisi kauppias Craströmin asuinrakennuksen, joka tuhoutui vuoden 1852 tulipalossa, perustan pitänyt tulla esiin.

Ruudussa K1 tuli näkyville halkaistuja harmaita kiviä sekä kaivantoon nähden poikittaisia, n. 10" läpimittaisia pyöreitä hirsiä, joiden päällä oli 5" -6" leveitä, yläpuolelta palaneita, alta pyöreitä lankkuja - lattia! Tämän päältä löytyi Kristiina-kuningattaren aikainen 1/4 äyrin kupariraha vuodelta 1654 (SatM 17687:1), pl. 356. Lattian pohja - poikittaiset ^{niska} hirret - lepäsi osittain luontaisen hiekan päällä, osittain nojasi kiviin, joiden pinta oli pl 343. - Tällä kohdalla luontainen maa viettää jyrkästi rantaan päin.

10.6. kaivausta jatkettaessa tavattiin ruudusta M1 ainakin neljään eri saviastiaan kuuluvia paloja sekä ruudusta N1 jälleen Kristiinan aikainen raha (1 äyri hopeaa vuodelta 1653; SatM 17687:2) pl 385 tiiliporon ja nokimaan seasta. Ruudun J1 laattakivien välissä ja alla oli savea, sekä poikittainen 4" hirsi. Ruutujen F1 - I1 välinen alue oli steriiliä hiekkaa. Rakennusjätteistä muodostuneet kerrokset, ennen kaikkea nokikerrokset olivat melkein vaakasuorassa, kun taas luontainen hiekka oli kerrostunut vinoksi sedimentiksi. Nämä rakennusjännökset on löydettyjen

rahojen perusteella ajoitettava 1600-luvulle, todennäköisesti ennen vuoden 1692 (tai peräti 1666) paloa. Niiden päällä olleet nuoremmat kerrokset on ilmeisesti ajettu pois puistoa tasoitettaessa.

Hallituskadun vierellä ruudusta A21 tuli esiin ruumisarkun kantoripa pl 306 (SatM 17687:38) ja toinen saman ruudun kaakkoislaidasta pl 305 (SatM 17687:39). Nämä kantorivat olivat eri kokoiset ja lisäksi toisiinsa nähden kaakkois-luoteissuunnassa, joten ne eivät voi kuulua samaan arkkuun. Lisäksi ensimmäinen oli miltei pystyssä. Kaivausta jatkeattaessa löytyi ihmisen kylkiluita sekaisin koko ruudun alueelta. Toisena löydetyn kantorivan vierestä tuli esiin pääkallo n:o 1. Kallo oli rikki; alaleuka ja kasvo-osa puuttuivat kokonaan, päälaki oli eteläsuuntaan. Kallon pohjan pl 320. Kallo n:o 2 oli 30 cm edellisestä pohjoiseen, ehjä ja lepäsi sivuttain kasvojen katsoessa luoteeseen. Pl 323. Kolmas kallo löytyi alassuin 80 cm edellisestä B21-ruudun rajalta. Sen pohja oli pl 324, kasvot katsoivat suoraan pohjoiseen (kartta 2 c). Kaikki em. vainajien jäänteet olivat sikin sokin savensekaisessa maassa hyvin matalalla humuksen alla, vain noin 60-80 cm maanpinnasta, eikä in situ. Niiden alla oli steriili hiekka. Ilmeistä on, että nämä jäänteet ovat joutuneet paikalle Hallituskatua tasoitettaessa vuoden 1852 palon jälkeen: siis ne ovat kulkeutuneet Vanhalta hautausmaalta. Jatkettaessa kaivausta ruuduilla A22 ja A23 ei enää tavattu ihmisluuston osia vaan pelkkää luontaista hiekkaa, joka alkoi heti humuksen alta. Tämän mukaan on varsin perusteltua sanoa, että Vanha hautausmaa ei ole miltään osin ulottunut Rantapuistoon. - Asian varmistamiseksi avattiin seuraavana päivänä (11. 6.) poikittainen ruuturivi A22-E22, joka osoittautui löydöttömäksi lukuun ottamatta ruutua D22. Siitä talletettiin aivan humuksesta avainnippu (SatM 17687:18), sekin tyyliltään 1900-luvun alun jugendia A1-01 -ruuturivillä kaivettiin steriiliin maahan, jolloin ruudusta L1 löytyi pl 361 pahoin turmeltunut raha (SatM 17687:7), jonka lyöntivuotta ei voitu määrittää.

Maanantaina 14.6. avattiin ruutu F22, jossa voitiin todeta seuraava maakerrosten järjestys: humus, savipitoinen täytemaa, tiiliporoa sisältävä nokimaa, josta löydettiin erittäin runsaasti - 13 kg - eläinten luita, ja savi. Luut kasautuivat suurimmaksi osaksi ruudun F23 rajalle, mutta niitä oli yksittäisinä palasina hajallaan ympäri ruutua. Saven alla oli nupukiveys, jonka pinta vaihteli pl 440 - 450 välillä (kartta 2 c). Kivet olivat kooltaan 7-12 cm, ja kauttaaltaan nokisia.

Ruuturiveistä P1-P7 ja Q1-Q7 poistettiin turve ja humus. Molemmissa oli humuksen alla vahvaa nokimaata ilman selvää kerrosjärjestystä.

15.6. avatiin ruutu F23 ja kaivettiin lastoilla kiveyksen pintaan. Ruutu F22 kaivettiin pohjaan; välittömästi kiveyksen alta alkoi koskematon hiekka. Ruudussa F23 oli jälleen kivien päällä noki- ja tiiliporokerros, josta löytyi runsaasti eläinten luita, piin palasia, kuonaa sekä sulanutta kuparia ja sinkkiä. Ruudun luoteiskulma oli aivan steriili. Kiveys oli tiivistetty savella, jota oli ohuena kerroksena myös kivien alla. Ilmeisesti savella oli sirotettu yksittäiset kivet toisiinsa ja sitä oli käytetty myös lattian (?) tekoaineena. Kivien välistä ruudusta F22 löytyi sormustin (SatM 17687:11). Kivien päällä olevan savikerroksen vahvuus vaihteli 5-10 cm:n välillä.

Seuraavana päivänä (16.6.) avatiin ruudut G22-H22 sekä ruutu I21, jolloin G-ruudusta löydettiin piin palasia ja jokunen eläimen luu sekä ruudusta I21 lasipikarin katkelma (SatM 17687:185). Ks. kartta 2 C.

Vahvasta kulttuurimaasta huolimatta mitään varmaa rakennuksen pohjahahmoa ei em. ruudusta voitu kartoittaa, koska peruskivet ja puuaines puuttuivat kokonaan; hiiltä sen sijaan oli yksittäisinä paloina ja hippusina hyvin runsaasti. - Löytöjen perusteella voisi olettaa, että paikalla on sijainnut 1770-luvulla myllyhuoneesta tehty pakkahuone tai tarkemmin dateeraamaton paja. Kaivettaessa P-sarjan ruutuja vahvassa nokea ja tiiliporoa sisältävässä maassa löydettiin mm. raha (SatM 17687:10), jota oli mahdoton tunnistaa, ruudusta P5; toinen raha (SatM 17687:5), joka oli Ulrika Eleonoran aikainen 1 äyri vuodelta 1721 (ruutu P4), sekä lukko (P2) peruskivien välistä ym. (ks. esineluettelo sekä kartta 3).

17.6. kaivettiin F/G 21-23 -sarjan ruudut loppuun, ja alue puhdistettiin ja täytettiin.

P ja O -sarjan ruuduissa kaivettiin kiveyksen tasoon. Tulokseksi saatiin muutama piin palanen ja eläimen luu.

Sade keskeytti työt klo 13 ja jatkui koko lopun päivää. Perjantaina 18.6. jatkettiin kauniin sään vallitessa kaivauksia ja avatiin Vanhan kirkon muistomerkin länsipuolella ruutu A33. Tästä alaspäin puistoon kaivettiin 1 m:n leveydeltä ruutusarja B33-E33. Humuksen alta voitiin vain todeta maaperä täysin steriiliksi hiekka- ja osin sorasedimentiksi, joiden välissä oli vierinkivikerros. Tämä muodostui pyöreähköistä, noin 10-30 cm:n suuruisista gneissimöhkäleistä. Kysymyksessä voisi olla meren huuhteleva rantakiveys, joka maanko-

hoamisen perusteella ajoittuisi noin vuoteen 800 jKr. (kiven pinnan pl 550).

O-sarjaa jatkettiin ruuduilla 06 ja 07, jotka kaivettiin murskatuis-
ta kivistä ja tiillistä koostuvan kerroksen pintaan (pl 460-470).
Näiden päällä oli nokikerros, josta talletettiin pieniä lasittamat-
tomia kaakelinpaloja ja piitä.

Ruudusta P6 löydettiin vielä rautainen solki (SatM 17687:34) pl 500
syvyydeltä.

Sunnuntaina 20.6. oli satanut rajusti, mutta maanantai-aamu 21.6.
valkeni tyynenä, lämpimänä ja sumuisena. Sade oli sopivasti puhdis-
tanut kavausalueen. Pölystä ja tomusta vapautuneet kivet ja puura-
kennelmat olivat puhtaina näkyvissä. Niinpä alue valokuvattiin tär-
keimmiltä osiltaan ja piirrettiin poikkiprofiilit, joissa oli selväs-
tinäkyvissä eri maakerrokset.

Ruudussa E33 todettiin maaperän alkavan muuttua likaisemmaksi ja
hienojakoisemmaksi, kun oli päästy pl 550 syvyydelle. Pl 555 löydet-
tiin kolme takonaulaa (SatM 17687:37), 2-4 cm:n suuruisia tiilenpa-
loja sekä vähän hiiltä ja piitä. Vierinkivien pinnalla todettiin
nokea. Edelleen ruudusta G33 saatiin rautanaulan paloja, piitä ja
sulanutta lasia.

Ruudusta P6, joka osoittautui sekaiseksi täyttemaaksi vailla erilli-
siä kerroksia, löydettiin luunappi (SatM 17687:16) pl 620 syvyydel-
tä sekä suuria tiilenpaloja. Mentäessä edelleen alemmaksi saimme
yllättävästi talteen rahan (SatM 17687:6), joka osoittauti Kaarle
XIII:n vuonna 1815 lyöttämäksi 1/2 killingin kuparikolikoksi. Tämä
pl 632 syvyydeltä eli siis huomattavasti alempaa kuin Kristiina-
kuningattaren tai Ulrika Eleonoran aikaiset rahat! Ilmeisesti kui-
tenkin raha on joutunut täyttemaan yhteydessä paikalle. Ruudussahan
ei voitu havaita mitään selviä kulttuurikerroksia. Luontainen hiekka
tuli vastaan pl 663, mikä on vain 146 cm nykyisen merenpinnan ylä-
puolella ja kohonnut kuiville vasta vuoden 1750 paikkeilla edellyt-
täen, ettei Kokemäenjoen ranta ole silta- tms. rakennelmilla tuet-
tu tai muuten täytetty (vrt. Porin asemakaavaa vuodelta 1734, piirt.
L.V. Ekman, Isaac Tillbergin karttaan vuodelta 1799! Julkaistu esim.
J.W. Ruuth: Björneborgs historia, H:fors 1897. Ekmanin kartasta il-
menee, että Kokemäenjoen ranta tällä kohdalla on täysin luontainen,
mutta kartassa olevasta tekstistä ilmenee, että "Stadzens Strand
är här tätt med Bodar och Lador bebygder". Tillbergin karttaan on
merkitty suuri joukko ranta-aittoja, joista osa on suoraan veden
päällä.). - Luontaisen maan pinta kulttuurikerroksen alla viettää

tällä kohdalla hyvin jyrkästi luoteeseen eli siis jokirantaan päin; lasku on 10 m:n matkalla 2,8 m ja ruudun P6 osalla peräti 1,2 m! Kaarle XIII:n 1/2 killingin kuparikolikon täytyy siis olla sporadinen löytö, jonka kelpoisuus ko. kerroksen dateerauksessa on kyseenalainen.

Tiistaina 22.6. avattiin ruutu G35 ja ruutua G34 kaivettiin alemmaksi jokirannan suuntaan. 50 cm maanpinnasta tuli vastaan nupukiveys, jonka alapinta oli vahvasti nokinen. Kivien päältä löytyi piitä ja rautanaulojen katkelmia. Ilmeisesti kyseessä on joko katu tai pihakiveys, jonka päällä olleen noki- ja tuhkerakroksen vesi on huuhdellut pois, mutta joka kivien alapinnalla on säilynyt. G33-G35 -ruutujen kohdalla olisi pitänyt vanhan (1840) asemakaavan perusteella tulla esille vuoden 1852 palossa tuhoutuneen ruiskuhuoneen jäännökset; on mahdollista, että ko. kiveys liittyy juuri ruiskuhuoneeseen tai sen editse rantaan johtaneeseen kujaan.

O-sarjan ruudut kaivettiin suunnikkaanmuotoisista kivistä koostuvan rakennelman pintaan (pl 475) sekä näiden välissä, mikä oli täytetty savella, steriiliin hiekkaan.

Ruudusta P4 löydettiin melko pahoin turmeltunut taha (SatM 17687:8) pl 539. Raha voisi olla Juhana III:n aikainen 1 äyrin hopearaha, vaikka se ei löytösyvyytensä puolesta sovikkaan jo todettuihin kerroksiin.

Ruudut F30-F32 avattiin vielä iltapäivän kuluessa, jotta saataisiin selvyyttä ruiskuhuoneen mahdolliselle sijainnille, mutta tuloksetta. Kivien päällä oli ohut kerros nokimaata, jossa oli vähän tiiliporoa ja jokunen piin siru.

23.6. kaivettiin ruudut F30-F32 steriiliin maahan, joka tuli vastaan pl 592-599 syvyydellä.

Ruudussa P4 tavattiin kokonaisia tiiliä, joiden suuruus oli 27x13x 5-7 cm sekä ruudussa P5 saranatappi (SatM 17687:23) sekä pullon kaula korkkeineen (SatM 17687:278). Lisäksi talletettiin joukko kaakelinpaloja, lasinsiruja (ilmeisesti akkunalasiasia), piitä ym "pussitavarana".

Pilvipoutaisen lämpimänä "vanhan ajan Juhannuksena", joka nyt oli torstai ja työpäivä, avattiin M-sarja: ruudut M2-M4. Välittömästi humuksen alta 30 cm maanpinnasta löydettiin hyvin säilynyt kaksipiikkinen haarukka (SatM 17687:13) tiiliporon ja nokipitoisen maan sisältä. P5:ssä tuli esille jyrkeistä kivistä kasattu suorakulmainen kivilatomus, jonka yksittäisten kivien välissä ei ollut enempää laastia kuin saveakaan. Kysymyksessä on rakennuksen perusta, jonka

pinta oli pl 530-540 eli noin 1 m maanpinnasta. Jotta olisi saatu selvää kivilatomuksen mittasuhteista, kaivettiin ruutu Q5, mutta se osoittautui täytemaaksi, joka alhaalta oli täynnä tiilenkappaleita (tiilimitat n. 6,5x13x?), Profiili 4 d.

Perjantaina 28.6. ryhdyttiin selvittämään P3-4:ssä ja Q1:ssä esiintulleita rakennelmia.

Q1: Lattia oli rakennettu suoraan luontaisen hiekan päälle ja sen 4"-6" levyiset, ~~alla~~ pyöreät lankut olivat hiiltyneet päältä. Lankut oli ladottu ilman nauvoja tai puutappeja 5" niskahirren päälle. Niskahirsi lepäsi steriilissä hiekassa ja oli miletei kohtisuorassa kaivantoon nähden.

Lattian päältä löytyi tunnistamattomaksi palanut raha (SatM 17687:9), pl 495, mikä on sama kuin lattian yläpinta. Luontaisen hiekan pinta oli ol 518. Lattian päällä oli edelleen ohuen laastikerroksen erottamana kolme tiilikerrosta päällekkäin ja neljässä rivissä. Tiilet olivat noin 45° kulmassa lattialankkuihin nähden. Sisäpuolelta tiilet olivat hyvin nokisia ja niiden mitat vaihtelivat 6x12,6x26-7x13x27 cm:n välillä. Kysymyksessä oli epäilyksettä uunin pohja.

P3-P4: Jätemaata, jossa runsaasti raudanpaloja, sulanutta lasia, tiilenkappaleita, kaakelia ym. sekä pl 530 NS-suuntainen kiviseinä, jonka W-puolen pinnat oli tasoitettu. Tästä noin 90 cm aivan ruutujen P3 ja P4 rajalla oli toinen samanlainen seinä, mutta 15 cm matalampi. Seinien väli oli yläosaltaan täynnä tiilenpaloja, joita löytyi myös Q5-ruudusta. Tiilien koko vaihteli 6,5x13,5x27 - 28 cm:n välillä.

Q5:stä saatiin myös ohuita liitupiipun varren katkelmia (SatM 17687:318), kokonainen koppa (SatM 17687:316) sekä toisesta kopasta osanen. Vaikuttaa siltä, että ruudun Q5 kohdalla oli romahtaneen uunin tai savupiipun jäännökset, sillä kaikki tiilet olivat täysin sekaisin. Tiilien joukossa oli runsaasti kaakelinpaloja - valitettavasti vain ilman lasitusta.

Kaiken kaikkiaan saimme päivän kuluessa esille ja karttaan merkityksi sekä valokuvatuksi kolmen erillisen ja löytöjen perusteella myös eri ajoilta periytyvän rakennuksen jäännökset. Kelpasi siis lähteä juhannusta viettämään Vehmaalle. Ennen töiden päättymistä kaivettu alue vielä aidattiin, ettei parin metrin syvyisiin kaivantoihimme kukaan juhannusyönä sortuisi. -

Juhannuksen jälkeisenä aurinkoisena aamuna jatkettiin P-sarjan rakennelmien kaivamista ja puhdistamista. Osoittautui, että P3:n ja

P4:n rajalla ollut rakennelma oli joko kellarikuoppa, johon päästiin lattian päällä olevasta luukusta (tämän hiiltyneet jäänteet löytyivät seuraavana päivänä) tai kellarin rapputasanne, jolloin itse kellari olisi sijainnut ruuduissa Q3-Q4. Mitään kattoholvia ei kuitenkaan voitu todeta.

F- ja G-sarjojen ruudut 30-33 täytettiin ja puhdistettiin, koska Rantapuiston länsiosa osoittautui käytännöllisesti katsoen löydöttömäksi, ja työvoima tarvittiin kokonaan P-Q-sarjojen ruuduilla.

Sattui lisäksi niin, että kiireessä unohdin (ukkoskuuro) vaakitus-koneen töiden loputtua paikoilleen, mistä sen muuan kaivauksia seurannut konttoristi tapasi illalla ja ilmoitti klo 22.30 toht. Salolle. Voi Hades!

29.6. selvitettiin P3-ruudussa tavattua kellaria. Ovi (tai kellarin kansiluukku) oli hiiltyneenä pl 592. Sen päällä oli 1/6 äyrin kupari-
 raha Kaarle XII:n ajalta (lyöntivuosi 1718; SatM 17687:4), sekä runsaasti pikkuesineitä (ks. Satakunnan Museon esineluettelo 17687:1-329). Ilmeistä on, että Kaarle XII:n ja P4:stä löytynyt Ulrika Eleonoran aikaiset rahat ajoittavat esiintulleet rakennelmat 1700-luvun alkupuolelle. Mahdollisesti kysymyksessä on talo, joka on rakennettu vuoden 1698 palon jälkeen (1700-luvun alkupuolella?) ja joka on tuhoutunut vuoden 1801 tulipalossa. Tähän viittaavat myös rakennelman päältä tavatut kaksi nokikerrosta sekä esineistö, joka pääasiallisesti ajoittuu 1700-luvulle.

Kellarin pohjalla oli 5 cm:n paksuudelta hiekkaa ja tämän alla pl 603 hiekkakivivilaatoista tehty lattia, joka oli steriilin hiekan päällä. Kellarin pohja olisi siis aikoinaan ollut vain noin 60 cm silloisen Kokemäenjoen pinnan yläpuolella!

Yhteenvetona

voin todeta, että Rantapuistossa kaivettiin kaikkiaan 286 m²:n alue, jolta löydettiin viiden rakennuksen perustukset tai jäännökset. Edelleen voitiin varmuudella todeta, ettei Vanha kirkko ja sitä ympäröinyt hautausmaa ulotu uudelle museotontille. Kirkko ja hautausmaa ovat sijainneet tontilta etelään nykyisen Hallituskadun ja sen eteläpuoleisten rakennusten alla.

Kaikkiaan talletettiin 641 esinettä tai esineen katkelmaa, jotka on luetteloitu Satakunnan Museon numerolla 17687:1-329, nämä jakautuvat seuraavasti:

rahoja	10 kpl
sormuksia	2
kellonperät	1
solkia	2
veitsiä	4
haarukoita	1
avaimia	5
lukkoja tai osia	2
kuolaimia	1 pari
hevosenkenkiä	1 kpl
rautakoukkuja	6
rautarenkaita	2
lasiesineitä tai -paloja	58
posliinia ja fajanssia	112
saviastian paloja	128
kaakelin paloja	49
liitupiipun koppia	4
liitupiipun varren katkelmia	65
piin paloja	117
simpukan kuoria	7
kalan nikamia	2
eläimen luita	18 kg
lähemmin määrittelytöntä materiaalia	62 kpl

Valokuvia otettiin 30 kpl, jotka on numeroitu SatM neg.luettelossa 46 104-46 133. Lisäksi piirrettiin kuusi pinta- ja viisi poikkikarttaa.

Kaivaukselle asetetut tavoitteet:

Rantapuiston rakennusjäännösten tutkiminen ja kartoittaminen sekä Vanhan kirkon ympärillä sijainneen hautausmaan sekä itse kirkon paikantaminen, saavutettiin. Vanhan kirkon tarkka sijainti jäi tietenkin arvailujen varaan, koska se ei ollut kaivetulla alueella. Kuitenkin saatiin varmuus siitä, että uusi museotalo ei tule häiritsemään vihittyä maata ja siinä lepääviä vainajia kuten oli haluttu väittää.

Porissa tosin pannaan olutta ja pelataan teatteria Vanhalla hautausmaalla, jota uusi museo tuskin enää olisi pahentanut. Satakunnan Museo nousee kuitenkin Vanhan hautausmaan viereen steriilille, noin vuosien 800-1200 jKr välillä kuiville kohonneelle hiekkasedimentille, osaksi aina 1500-luvun lopulta - kaupungin syntyhetkeltä - periytyvien ja vuosien 1692, 1801 ja 1852 paloissa tuhoutuneiden rakennusten jäännösten päälle.

Porissa marraskuun 25. päivänä 1971

Isto Kauhanen
Isto Kauhanen
hum. kand.